

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ.

Τὸ βορεινὸ οὐρανὸ κλωθογυρνοῦνε
τ' ἄστρα τὰ ἑπτὰ τὰ σταυρωμένα.

Μέσα ἀπὸ τὰ σκοινιά πὸν ἀργοσαλεύουν
κι' ἀπ' τὰ λογῆς κατάρτια τὰ γερμένα
(ἄκου, πῶς πᾶνε κι' ἔρχονται, λυπητερά, ὀλοένα!)
μέσα ἀπὸ τὰ σκοινιά πὸν ἀργοσαλεύουν
στὸν ξάστερο οὐρανὸ πῶς τρεμουλιάζουν
πάνω ἀπ' τὸ μῶλο τ' ἄστρα στηλωμένα!

Μέσα στὴν ἄδειαν ὑπαρξί μου
ἔσένα, γλυκὸ μάτι, πὸν χαράζει
ὁ Αὐγερινός, ἔσένα ἔχω κρατήσει,
πάνω ἀπ' τὴν τρικυμία πὸν ἔχει φυσήσει
νὰ κυβερνάς, καλόβουλο κι' ἀγαπημένο ἀστέρι.

· Λάμπι τόσο ἀκριβή, πῶς μοῦ μερώνεις
μιὰ χειμωνιά γυμνή καὶ παγωμένη!
Μέσα τῆς τώρα
εἶσ' ἡ Πλειάδα, πὸν ἀνεβαίνει.

ΑΘΗΝΑ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΙΝΕΣ ΖΩΕΣ.

[ΣΕΙΡΑ ΕΧΤΗ *]

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ.

Στέκει στὸ παράθυρο ἡ Κυρία.
Βλέπει κάτω στὸν κῆπο.
Φυσάει ἕνας ἀέρας. — Εἶναι ἡ πνοὴ πὸν φέρνει τὸ φθινόπωρο.
Συλλογίζεται πῶς εἶνε ἡ ἐποχὴ πὸν πεθαίνει ὅτι εἶναι μαραζωμένο.
Αὐτὸ τὸ ξέρει κι' ὁ Ἀγαπημένος ἄρρωστος πολὺ καλά. Μεθαύριο πὸν θὰ
συρθῆ σὲ τοῦτο τὸ παράθυρο, θὰ δῆ τὰ φύλλα τῆς βερικοκκιάς κ' ἐκεῖ στὸ βάθος
τὸ νέο πλατάνι.

Κατεβαίνει καὶ παραγγέλλει νὰ κόψουν τὴ βερικοκκιά καὶ τὸ πλατάνι. Νὰ κό-
ψουν καὶ τὴν κληματαριά!

— Γιατί!... Γιατί!...

— Ἔτσι δὲ θ'ἄβρη τόπο ν' ἀκουμπήσει τὸ φθινόπωρο στὸν κῆπο μας...

Ὁ ἄρρωστος ἀκούει τὸ χτύπο τοῦ τσεκουριοῦ.

* Ἡ πρώτη σειρά τυπώθηκε στὰ «Γράμματα» Τομ. II Σελ. 182.
Ἡ δεύτερη » » » » » II » 487.
Ἡ τρίτη » » » » » III » 30.
Ἡ τέταρτη » » » » » III » 399.
Ἡ πέμπτη » » » » » V » 8.